

DURDURULAMAYAN KAFA: ZÜBEYİR GÜNDÜZALP

Tek parti devrinin inananlara uyguladığı zulümler vardır.

Eskişehir, Denizli, Afyon hapisleri gibi.

Bunların sonuncusunda bulunan genç ve cevval bir îman kahramanı olan Zübeyir Gündüzalp'in müdâfaası meşhurdur.

O cesur, âteşîn, pervâsız müdâfaasının bir yerinde, sorgu hâkiminin, **“Sen Risâle-i Nur talebesiymişsin?”** sorusunu hatırlatır.

“Bedüzzaman Said Nursî gibi bir dâhinin şâkirdi olmak liyâkatini kendimde göremiyorum.” diye eşsiz bir tevâzu örneği sergiledikten sonra şöyle konuşur: **“Eğer kabul buyururlarsa, iftiharla ‘Evet Risâle-i Nur şâkirdiyim.’ derim.”**

Aradan yıllar geçer, Üstad Hazretleri rahmet-i Rahmâna kavuşur. Nûr hizmetinin ağırlığını omuzlarında hisseden, gece gündüz bütün vaktini Allah için çalışmayla geçiren Zübeyir Gündüzalp, her zamanki gibi uykusuz geçen bir gecenin geç saatlerinde orta parmağını başına vurarak şöyle diyecektir birlikte kaldığı arkadaşlarına:

“Durduramıyorum bu kafamı. Durduramıyorum ki uyuyayım.”

Çileyle geçen bir ömür. Fakr u zârûret içinde geçen seneler..

Ve **“Hizmet için ne yapabilirim?”** diye her an düşünen, düşünmekten uyuyamayan bir kafa.

Yine bir gün, ağır hastadır bu îman kahramanı.

Süleymaniye'deki evin üst katında yatmaktadır. Su içmek için elini uzattığında testi devrilir. Boşalıncaya kadar akar. Vücudunda mecal yoktur ki, tutup kaldırsın.

Az sonra yanına gelen ve durumu görünce, **“Aman Ağabey!..”** diye telâşa kapılan bir kardeşini şöyle teskin eder:

“Merak etme kardeşim, ruh âsude.”

Görünüş umurunda değildir onun. Maddî hastalığa aldırmadığını, ruh ve kalbinin rahat ve huzur içinde olduğunu söylemek ister.

İşte böyle bir zattır, kendinde Asrın Bedîine talebe olma liyâkatini göremeyen Zübeyir Gündüzalp.

Peki bu hususta Üstad ne düşünmektedir?

Ispartalı Şaban Ağabey vardır. Bir hatırasından dolayı **“Vahşî Şaban”** diye anılır. Sözde medenîlerden çok fazla medenî olan bu muhterem zâtın, kendine has esprileriyle süslediği hatıralarından bir demet dinlemiştim yıllar önce.

Bir gün kendisini Üstad Hazretleri çağırır ve şöyle der:

“Şaban, ben Zübeyir’i kâinâta değişmem.”

Bir başka hatıradan ise, **“Ben Zübeyir’i 80 evliyâyâ değişmem.”** der.

Bunlar gösteriyor ki, o Risâle-i Nur talebeliğine kabul edilmiş, talebeliğe bihakkın liyakat kazanmıştır.

Demek ki o, Hizmet Rehberi’nde ve Mektûbat’ta geçen **“talebeliğin şartları”**nı hakkıyla yerine getirmiştir.

Bu eserlerde kendisini ziyaret edenleri, **“dost, kardeş ve talebe”** diye üçe ayıran Bediüzzaman Hazretleri, talebeliğin şartlarını şöyle özetlemektedir:

- Sözler’i kendi malı ve te’lifi gibi hissedip sahip çıksın ve en mühim vazife-i hayatiyesini, onun neşir ve hizmeti bilsin.

Ayrıca, **“Talebe ise, Kur’ân-ı Hakîm’in dellâli cihetinde ve hocalık vazifesindeki şahsiyetimle münâsebettardır.”** dedikten sonra, talebenin her sabah ismiyle, bazen hayaliyle dahi yanında hazır olduğunu belirtir.

Demek talebe olmak kolay olmadığı gibi, onun sağladığı mânevî menfaat dahi son derece fazladır.

Bediüzzaman Hazretleri gibi, her saniyesini dine hizmet yolunda geçiren, sabaha kadar ibâdet eden bir allâmenin sabah duâsına dâhil olmak, büyük bir mazhariyet değil midir?

Zübeyir Ağabeyi talebe eden sır, **“Risâle-i Nur’u kendi malı ve te’lifi gibi bilip, en mühim vazifesini onun neşri kabul etmesi”**dir.

Onu uykusuz bırakan sır da budur: Kafayı durduramamak.

- Her an hizmeti düşünmekten, “Nasıl daha faydalı olabilirim?” diye çırpınmaktan geri durmayan; daha başarılı bir hizmet için çeşitli formüller, faaliyetler, yollar düşünmekten uyuyamayan bir kafa.

- **“Kur’ân’ımız yeryüzünde cemaatsiz kalırsa cenneti de istemem, orası da bana zindan olur.”** diyen zattan ders alan bir kafa.

- **“Milletimin îmânını selâmette görürsem, cehennemde yanmaya da râzıyım. Vücudum yanarken gönlüm gül gülistan olur.”** diyen fedâkârlığın zirvesinden ders alan bir kafa...

Bu **“kafa”**yla, kendi kafamızı kıyasladığımızda, benzerlikler görüyorsak ne mutlu.

Ya bir de farklar, zıtlıklar, uçurumlar görüyorsak.

İşte o zaman nefis muhâsebesinde bulunmanın, “Ben nerdeyim, nerede olmalıyım” diye düşünmenin zamanı gelmiş de geçmek üzeredir.

Eğer kafamız, hayatın günlük gâilelerini, basit problemlerini, hele hele dünyevî zevklerini düşünmekten yoruluyorsa; vay hâlimize.

Eğer bizi dünyevî zevkler veya bunları elde etmek için yapılan gayretler fazlasıyla meşgul ediyorsa, “durdurulamayan kafa”dan alacağımız çok ders var. Onun **“Nefis Muhasebesi”**nden, **“Altın Prensipler”**inden, yine onun Nurlardan derlediği **“Hizmet Rehberi”**nden alacağımız çok dersler var.

Gelin bir daha okuyalım. İnanın çok şey kazanırız.

- [Zübeyir Gündüzalp'ın siyasetteki ve Üstadın hizmetindeki yeri nedir?](#)